

*bhrātar vāyasa-maṁ ali-mukun a he niṁ kramya goṁ hād itaṁ
sandeśaṁ vada vandanottaram amuṁ vṇḍā avindrāya me
dagdhuṁ prāṁ a-paśuṁ śikhī viraha-bhūr indhe mad-aṁ gālaye
sāndraṁ nāgara-candra bhindhi rabhasād āśārgalā-bandhanam*

(Lalita Madhava, 3.9)

Radharani pažvelgė į dangų. Varna virš galvos skrido link Mathuros. Netikėtai, rodydama į šią varną, Radharani tarė: „Ei, varna. Tu! Taip, tu! Ar skrendi į Mathurą? Prašau paklausk Manęs. Neskrisk niekur kitur! Skrisk tiesiai į Mathurą. Ten tu pamatysi karalių, kurio vardas Mathuranatha. Kai su juo susitiksi, nusilenk Jam ir perduok Jam žinutę. Žinutę, kurią Aš tau duosiu, pristatyk Jam. Ar supranti? Jei namas dega, kokia pirmoji namų šeimininko pareiga? Jo pirmoji pareiga paleisti naminius gyvulius, jeigu jų yra. Gali pats sudegti, pavirsti pelenais, bet jie lai bus išgelbėti. Mano kūnas yra tarsi namas, kuris dabar dega. Ir kas padegė šį namą? Tai tas pats Krišna, tai Jis sukėlė šį gaisrą namuose. Pasakyk Jam, o varna, pasakyk Jam! Mano

gyvybė yra tarsi naminis gyvulys, prā a-pašu, bet ji negali ištrūkti. O kodėl negali? Šis gyvulys negali ištrūkti, nes durys labai stipriai užšautos skląščiu. Tad, tegul Krišna ateina ir atšauna jas.“

Tada Radharani tarė varnai: „Jei tu nori sužinoti, kas yra šitas skląstis, aš tau pasakysiu. Kai Krišna paliko Vrajabhūmį, Jis mums pasakė: ‘Aš sugrįšiu. Aš greitai grįšiu.’ Šis pažadas yra labai stiprus skląstis. Tik šia viltimi mes gyvename toliau. Bet Krišna negrįžta. Tad, tegul Jis ateina ir atšauna duris.“

Tai Radharani nuotaika. Ji jaučia aštrų išsiskyrimo su Krišna skausmą, Ji miršta. Visas namas, Jos kūnas, apimtas ugnies. O prā a-pašu, Jos gyvybė, kuri yra tarsi naminis gyvulys, dabar dega. Ji negali ištrūkti laukan. Radharani pasakė varnai: „Labai stiprus skląstis ant durų, todėl lai Jis pats ateina ir atšauna duris. Tai reiškia, tegul Jis atsiima savo žodžius.“

Radharani kurį laiką tylėjo. Tada, žvelgdama į savo a a-sakhes, Ji tarė: „O Mano brangios draugės, tuoj pat nuneškite Mane prie Jamunos kranto. Paguldykite Mane ten, po kadambos medžiu, ant Jamunos kranto, nes Jamuna ir kadambos medis yra Mano geriausi draugai nukamuoto gyvenimo pabaigoje. Paimkite Jamunos dumblo ir ištepkite juo visą Mano kūną. Po to ant Mano viso kūno užrašykite: ‘Šjama, Šjama, Šjama, Šjama. Tada paimkite truputį tulasī-mañjarių ir uždėkite juos ant Jo vardų, nes vardas Šjama ir pats Šjama nesiskiria vienas nuo kito, nāma-nāmi abhinna. Tada visos jūs turite susėsti ratu aplink mane, ir kai Mano gyvybės kvapas paliks Mane, jūs visos turite šaukti: ‘Hari! Hari!’

(Iš Gour Govinda Swamio, "Embankment of separation")